

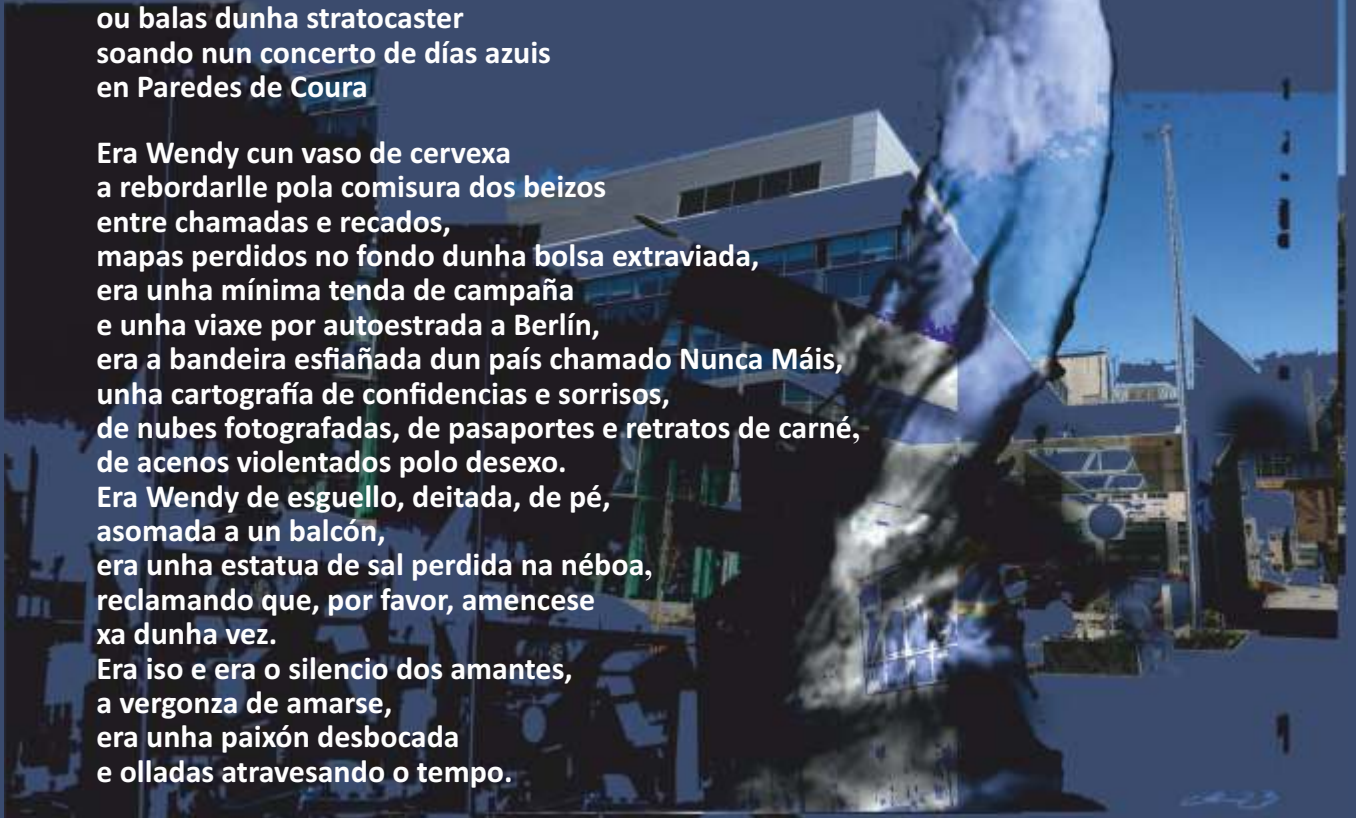
EN ESTADO DE ESPERANZA.

Como o canto rodado dunha canción de Dylan
ou unha illa en Grecia con Cohen de fareiro,
como un atardecer na estación espacial
rodeado polo éter da nada,
como unha grea de esmoleiros,
calzados con zapatillas deportivas
e chaqueta de smóking, durmindo
sobre os bancos do xardín máis fermoso
dunha cidade de plástico e lixo,
con Wendy correndo entre unha multitude
de fume e sangue,
esparexendo ronseis de poemas ás súas costas.

Unha escrita de alaridos,
de pés e mans retumbando,
de libros abertos polas ilustracións terribles
dos relatos infantís, de fadas e dragóns,
de homes lobo anoando gravatas
en camisas de veludo,
de fragas onde perderse e eclipses sen final.

Con Wendy a remollarse no areal sen nome
da Illa do Tesouro, ou na praia das Dornas,
á sombra das tostes, mascarón de min,
danzando baixo as constelacións en Ortigueira,
nas escaleiras de Trafalgar Sq.
con movementos de miñoca,
zafando dos trasmallos,
de amocelos de chumbo como lóstregos,
ou balas dunha stratocaster
soando nun concerto de días azuis
en Paredes de Coura

Era Wendy cun vaso de cervexa
a rebordarlle pola comisura dos beizos
entre chamadas e recados,
mapas perdidos no fondo dunha bolsa extraviada,
era unha mínima tenda de campaña
e unha viaxe por autoestrada a Berlín,
era a bandeira esfiañada dun país chamado Nunca Máis,
unha cartografía de confidencias e sorrisos,
de nubes fotografadas, de pasaportes e retratos de carné,
de acenos violentados polo desexo.
Era Wendy de esguello, deitada, de pé,
asomada a un balcón,
era unha estatua de sal perdida na néboa,
reclamando que, por favor, amencese
xa dunha vez.
Era iso e era o silencio dos amantes,
a vergonza de amarse,
era unha paixón desbocada
e olladas atravesando o tempo.

Era Wendy andando en silencio,
cruzando a fronteira de Portbou
cara á República de Saló,
era Walter Benjamin nunha escena muda
dirixida por Pierre Paolo Passolini
nunha noite sen ceo, un ceo sen estrelas,
un mar de imaxes oceánicas
navegando por prazas e descampados,
en cines de herba que fumabamos
con mirada desenfocada polo pracer,
con Wendy emerxendo dunha pantalla
que era espello e chaira de papel,
parede e muro de grafito nun arrabalde de Rabat,
ou nun barrio perdido de Barcelona,
ermo devastado e ardido de non saber toparnos,
respirando ausencias de balea varada
ou melancolías de paxaro engaiolado.

Era non saber prender lanternas
ou carrexar baleiros en baldes de folla de lata,
era unha estrutura en Compostela
e unha esquina que inauguraba abismos,
era Jean Seberg en Nanterre e Margarite Duras en Hanoi,
eran milleiros de pasquíns preñados de rabia
sobrevivendo a Praza do Toural,
eramos unha enchente en movemento,
empoleiradas nun berro,
enrouquecendo de volume e esixencia: nós parimos, nós decidimos.

Era a doce barba branca dun poeta de nome Walt Whitman
despedíndose da transparencia do aire,
no vagón dun tren con rumbo ás estrelas,
era un neno soñando que viaxaba nese tren.

Eran ondas a traballar sen fin
nas mans agarimosas da miña nai
mentres amasaba o amado das liñaxes familiares.

Era estar alí, inmóbil,
fundido no tempo único da escoita,
era liscar dos mandados,
de ir apañar ovos ao galiñeiro,
de mazar polbos no penedo,
era a penumbra ameazante do interior dun confesionario
e corredores de buxo no campo santo da orfandade.
Era Wendy asubiando sons en chifres que viñan de tan atrás
no tempo que neles cabía a sen razón dunha especie
que alindara mamuts no albor do mundo.
Eran filas de botóns en braille
dun elevador viaxando cara ao interior da terra
por túneles de acibeche,
eran músicos a tocar nas estacións
himnos de futuras revolucións.

Handwritten signature or mark.

Eramos cinco irmáns, cinco, en armas,
con orde de avanzar en trincheiras de sabas e almofadas
que voaban coma meteoritos,
brancos dunha guerra sen mortos nin feridos,
eramos corpos en construción,
sen culpa nin linguaxe,
coa xeografía do mar aos nosos pés.
Era Wendy reclamando a paz e a palabra,
mendigando un prato de esperanza ás portas do paraíso,
era a ausencia desa esperanza
na morte por eliminación sen posibilidade de reencontro.
Eran arames, estadullos, muros,
valados, lindes, cancelas,
ferrollos, atrancos, barreiras,
vidros de fío metálico,
eran miles de toneladas de terra equivalentes ao tamaño do planeta,
toneladas que non chegaran para encher o buraco onde soterraran
a Federico García Lorca.

Eran moitas horas de desvelo e pregarias,
como barcos fondeados
ou á espera de amarrar nos portos do exilio,
naves da materia líquida que circula polas veas da miseria e do odio,
dunha fame milenaria en doses de castigo e renuncia,
tortura de ter nacido nos páramos desolados
dunha historia da que non se fala,
esa que avanza por avenidas sen autos nin luces de neon,
sen árbores de Nadal,
epiderme asfaltada de bagoas e lamentos,
blues rítmico de palmas, de guitarra sen cordas,
de gorxa afónica e auditorio sen ninguén.

Era Wendy apagando as luces e pechando
as portas dun pub en Londres, era aboiar por
Istambul, agardar por un taxi en Bos Aires,
ler en voz alta os poemas de Mark Strand,
alugar un cuarto en Amsterdam para chorar de soidade,
prender un cigarro e apoiar os cóbados nunha das mesas do fondo,
na taberna de Checho, no Curro de Ons,
e oír voces amigas nos patios da infancia.

Era Wendy oficiando a cerimonia sen liturxia de
querernos, era revirarnos no escuro, deixarnos ir,
esquecer, calar, abandonarnos ao non estar de ser.
Era todo iso e aboiar no mar sen fondo de Pedrón,
cos ollos pechos, sen goberno nin corrente...
alén de nós, máis alá.

Poema: Xaime Toxo
Ilustracións: Isidro Cortizo